

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **K. O.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, čj. OAM-403/ZA-ZA06-ZA14-2010, **t a k t o :**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2010, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky v pl. znění (zákon o azylu). V žalobě žalobkyně uvedla, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré jí namítané skutečnosti, odkázala na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany a provedené pohovory. V doplnění žaloby pak se uvádí, že žalovaný se nevypořádal odpovídajícím způsobem s obsahem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, skutečnostmi, uvedenými v pohovoru, zejména pak s tím, že jí v případě návratu hrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy ze strany

-2-

státních orgánů, neboť jí strýc hrozí, že oznámí příslušným orgánům, že žádala o azyl v České republice. Žalovaný odkázal na Informaci MZV z 13. 5. 2009, dle níž nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl ze strany státních orgánů Ukrajiny žádné nebezpečí a dále z výčtu podkladů cituje další zprávy, mezi nimi aktuální informace databanky ČTK, o nichž je žalobkyně přesvědčena, že nejsou pro své obecné zaměření způsobilé pro posouzení žalobkyní uváděných důvodů. Žalovaný tak čerpal z uvedeného hlediska pouze ze dvou informací MZV ČR, toto je však ústřední orgán státní správy téhož státu jako žalovaný a tyto informace nejsou z tohoto důvodu dostatečné, takovými by byly informace z nezávislých zdrojů. V lednu a únoru 2010 proběhly na Ukrajině prezidentské volby, které vedly k významné změně politické situace, podklady tuto situaci nereflektují, neboť popisují informace z průběhu roku 2009. Informace žalobkyně jistě měly vést minimálně k udělení mezinárodní ochrany podle § 14a) zákona o azylu, žalovaný neměl dostatek podkladů a jeho rozhodnutí proto žalobkyně považuje za nezákonné. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení žalobkyně neúčtovala.

V písemném vyjádření žalovaného se uvádí, že žalobkyně sdělovala, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu legalizace zdejšího pobytu, během řízení pak vyšlo najevo, že má problémy s vydáním cestovního pasu a neshody se strýcem ohledně dědictví na Ukrajině. Žalovaný proto odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobkyně a samotné rozhodnutí ve věci s tím, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zjistil skutečný stav věci a zabýval se v dostatečném rozsahu i všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila. Správní orgán je přesvědčen, že nebyl povinen zkoumat situaci soukromého charakteru, pokud žalobkyně sama neuváděla skutečnosti, nasvědčující pronásledování její osoby dle ust. § 12 zákona o azylu, naopak, učinil bezpečný závěr, že nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, či z dalších zde uvedených důvodů a neshledal ani důvody pro aplikaci ust. §§ 13, 14 a ustanovení § 14a) a 14b) zákona o azylu. Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na zdejším území a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců – jak upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb. – zde odkaz na rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004. Z protokolu o pohovoru ze dne 22. 12. 2010 vyplývá, že žalobkyni byla dána možnost, aby se ve smyslu § 36 správního řádu k předloženým podkladům vyjádřila, této své zákonné možnosti využila, uvedla, že se s nimi chce seznámit, vyjádřit se ovšem nechtěla, též nic nedoložila. Na další dotaz, zda chce uvést nějaké skutečnosti či informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti uvedla, že na Ukrajině jsou problémy, když člověk nemá peníze, nemůže nic. Není tam práce. V době rozhodování tak žalovaný použil nejaktuálnější informace, které měl k dispozici a námitku proto považuje za bezpředmětnou. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 12. 2010, uvedla, že je narozena 22. 6. 1982, státní občanka Ukrajiny, téže národnosti, vdaná (téhož dne předložila oddací list MÚ Znojmo ze dne X, z něhož plyne, že uzavřela manželství téhož dne s J.K.).

V ČR pobývala od května 2005 do června 2007 a poté od prosince 2007 dosud, půl roku v r. 2007 strávila na Ukrajině. Uvedla, že měla roztržený cestovní pas a policie jí ho nyní v r. 2010 odebrala. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má SŠ vzdělání. Z Ukrajiny odjela v r. 2005, neboť tam nechtěla žít, v r. 2007 se tam vrátila na přání manžela, který chtěl, aby s Ukrajinou skoncovala a vyřídila si tam dědické řízení. Strýc jí ale začal vyhrožovat, myslel, že mu chce vzít dům po babičce, který babička původně odkázala jí. Nakonec žalobkyně věc nevyřídila a odjela zpět do ČR. Nemá se kam vrátit, strýc je psychicky nemocný, chce zde zůstat s manželem. Vrátit by se bála, strýc by jí něco udělal.

V průběhu pohovoru dne 10. 12. 2010 žalobkyně uvedla, že v r. 2007 podala žádost o udělení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny, žádost jí byla zamítnuta, zdůvodnění nebylo pravdivé. Od r. 2008 žije s manželem v Praze. Odvolala se, Ředitelství CP jí dalo za pravdu, ale doklady o tom nemá, vše má právník, který ji v tomto řízení zastupuje. Koncem r. 2008 podala na CP v Praze žádost o přechodný pobyt, dodnes nemá rozhodnutí. Několikrát u nich doma byla kontrola, manžel byl volán k výslechům, v létě jí na Koněvové sebrali pas, který byl trochu natržený. Řekli, že si musí nechat vydat nový. Na ambasádě jí řekli, že o pas musí požádat na Ukrajině, dostala pouze dopis o přerušení řízení, neměla vůbec žádný doklad. Dne 4. 10. 2010 jí vydali náhradní doklad, platný na měsíc, nechce ovšem jet na Ukrajinu, dostala na policii vízum na 30 dní, poté na 15 dní. 15. 11. bylo na konzulátu uzavřeno, pohádali se s manželem, byla několik dní doma a pak požádala o azyl. Domů se vrátit nemůže, krom strýce nemá nikoho a ten jí vyhrožuje, takže nemá kde pobýt ani těch několik dní. Vyrostla s babičkou, která dům i pozemky odkázala jí, pozemky si vzali další vnuci a dům měl připadnout žalobkyni. Po babiččině smrti byla na Ukrajině, ale do domu se vůbec nedostala, neví, jestli byla závěť. Strýc ji napadl a zbil, přišla pak se sousedkou pouze pro své věci, ale on je polil benzínem a zapálil, nechtěl se s ní ani bavit. Řekl, že pokud se ještě jednou na Ukrajinu vrátí, oznámí na úřadech, že žádala v ČR o azyl a též vyhrožoval, že ji zabije. Ani její manžel nechce, aby měla s Ukrajinou cokoli společného V Kyjevě by mohla vyřídit doklad, ale manžel ji už na Ukrajinu nechce pustit, v současné době na cestu ani nemají prostředky. Pracuje pouze manžel, advokát stojí moc peněz. Neví, proč jí CP vzala doklad, byl platný do r. 2017, pouze trochu natržený. Žalobkyně má krom manžela v ČR tetu, která je občankou Ukrajiny a má zde trvalý pobyt. Chce zůstat s manželem, vrátit se nechce a manžel si nepřeje, aby se kvůli nějakým papírům nervovala, myslí, že je těhotná.

Součástí správního spisu je i pohovor, provedený s žalobkyní ještě pod jejím rodným příjmením X, kdy vypověděla, že bydlela v domě s babičkou do května 2005, nemohla najít práci, babička nechala přepsat dům na svou dceru, která má již rodinu, žalobkyně cítila, že tam již s nimi nemůže být, chtěla přijet požádat o azyl, po uplynutí turistického víza zde pobývala nelegálně. Obdržela správní vyhoštění, požádala o azyl, dne 29. 8. 2005 byla její žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná s odkazem na ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Přípis ICP

Praha, oddělení povolování pobytu dne 21. 12. 2010 sdělil, že žalobkyně podala k ICP Znojmo žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem, dne 30. 11. 2009 byla její žádost postoupena do Prahy z důvodu změny adresy. Řízení je v současné době přerušeno z důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ICP Praha cizince její cestovní doklad neodebral. Dne 22. 12. 2010 byla žalobkyně seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení její situace v zemi původu, nechtěla se vyjádřit ani ničeho doložit, uvedla, že na Ukrajině jsou problémy, pokud člověk nemá peníze, nemůže nic.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí

v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Z výše uvedených skutečností plyne, že žalobkyně již v České republice o azyl žádala v r. 2005, tehdy uváděla, že dům, v němž žila společně s babičkou a s rodinou její dcery babička převedla na svoji dceru, a i když ji nikdo nevyháněl, raději odjela, příbuzní jí pomáhali s vyřízením víza. Její tehdejší žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, žalobu zamítl krajský soud a NSS odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost. Pokud tedy v současném řízení žalobkyně uváděla, že babička odkázala dům jí, bydlí v něm strýc, který jí vyhrožoval a současně uvádí, že nemá ani kde pobýt po dobu několika dní, než by si vyřídila potřebné doklady na Ukrajině a přitom soud zjistil, že v době, kdy jí měl strýc vyhrožovat, pobývala na Ukrajině po dobu půl roku (červen – prosinec 2007), nemohl soud takové informace zhodnotit jinak, než jako zcela účelové tvrzení, které nemohl žalobkyni uvěřit. Je na žalobkyni, aby si seriózně zařídila vše potřebné pro vyřízení běžných dokladů poté, co se v České republice provdala za českého státního občana a to i za situace, kdy bude muset navštívit za tím účelem Ukrajinu. Pokud takové řízení obchází žádostí o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o účelové zneužívání institutu, sloužícího k ochraně cizinců, kteří jsou pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod, či mají důvodný strach z takového pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Soud neshledal na řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí žalovaného žádného pochybení, žádnou vadu řízení. Žalovaný si seriózně zaopatřil potřebné informace o situaci v zemi původu, tuto také ve svém rozhodnutí popsal a zhodnotil, uvedl, že žalobkyni nehrozí v případě návratu na Ukrajinu (i když v jejím případě zřejmě pouze krátkodobém za účelem právě vyřízení potřebných osobních záležitostí) žádná vážná újma, azylově relevantní.

Soud je přesvědčen, že žalobkyně si musí být této situace velmi dobře vědoma, její sdělení o tom, že manžel ji nechce na Ukrajinu pustit v azylovém řízení nemůže obstát, neboť se jedná o její ryze soukromou záležitost, která s relevancí azylového charakteru nemá nic společného. Pokud je v žalobě a jejím doplnění namítáno, že správní orgán si nezaopatřil dostatek objektivních podkladů a po prezidentských volbách došlo k významné politické změně v zemi, soud pouze konstatuje, že tato námitka je obecná, neobsahuje nic, z čeho by mohl soud vyvodit, jak by mohla taková skutečnost ovlivnit situaci žalobkyně, výše popsanou a proto též pouze obecně konstatuje, že mu není známo nic, co by mohlo i případně v současné době z obecně známých a veřejně dostupných informací bránit žalobkyni v tom, aby si zaopatřila potřebné doklady pro legalizaci zdejšího pobytu. Se seriózně zjištěnou situací se správní orgán dle přesvědčení soudu vypořádal zákonným a správným způsobem, u žalobkyně se jedná nejvýše o problémy se soukromými osobami, zde soud plně odkazuje na situaci, již opakovaně judikovanou Nejvyšším správním soudem v Brně, např. v rozhodnutích 4 Azs 7/2003 ze dne 27. 8. 2003, ale i 4 Azs 47/2003 ze dne 22. 1. 2004, obdobně je posouzena i obava z případných výhrůžek příbuzných, a to rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 63 Az 13/2008 ze dne 11. 6. 2009. Správní orgán nemohl rozhodnout jinak, než zamítnutím žádosti žalobkyně, která netvrdila žádný azylově relevantní důvod a další podrobnější odůvodňování nenaplnění ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu tak považuje soud za nadbytečné.

Na základě zjištěné a výše popsané situace proto soud zamítl žalobu žalobkyně jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. ledna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně